

Scénář k rozhlasové reportáži – Jan Kofroň

„Pán Bůh je síla má, všechna obrana má, bezpečně má státi a nic se nelekati duše má.“

Pan Jan Kofroň je ženatý, má děti a vnoučata. Přesto je katolický kněz, tajně vysvěcený v podzemní církvi. Momentálně pracuje v psychiatrické nemocnici, kde pomáhá pacientům. Jeho první školní dny neproběhly úplně hladce.

„Protože paní učitelka se zeptala, jak se kdo jmenuje a já jsem ze sebe vypravil pouze Jenda. A nic víc. Víc ze mě nedostala ... A maminky pokyvovaly hlavou a říkaly si: Ten to daleko nedotáhne.“

Už od dětství přemýšlel o tom, že by se chtěl stát knězem (31:40). Jeho rodičům se to moc nelíbilo. Vedle toho chtěl studovat paleontologii. Jeho otec však byl po únorovém puči r. 1948 vyhozen z ministerstva spravedlnosti.

„Já jsem si přinesl přihlášku na vysokou školu a řekl, no tak samozřejmě tati, já píšu geologie, tam se ta paleontologie studuje a tatínek mi řekl: Ne, to ty nemůžeš, ty to máš kádrově tak špatný, že můžeš se hlásit jen tam, kde berou všechny. A to je zemědělství. No, to byl pro mě otřes.“

Zemědělství opravdu vystudoval a v roce 1972 se oženil. Společně se svou ženou se stali členy tajné skupiny lidí, kteří se pravidelně scházeli k modlitbám a studiu teologie.

Pět let po svatbě mu salesiánský kněz Václav Komárek nabídl možnost stát se knězem podzemní církve i přes to, že je ženatý.

„Byl jsem doveden do bytu v Zelené ulici. Přišli dva, o kterých jsem si myslel, že jsou kněží, ale ukázalo se, že ten jeden je biskup a byl jsem vysvěcen.“

V působení v podzemní církvi panu Kofroňovi paradoxně pomáhalo jeho civilní zaměstnání v podniku Oseva. V pracovní době se svým kolegou, také tajně vysvěceným knězem, studovali a překládali teologickou literaturu a dokonce se účastnili pašování knih z východního Německa.

„Jeden z nás byl odborníkem na jadernou chemii. Tak on jezdil s takovým tím autem, který má značky pozor radiace, a do takové bedny dával spousty těch knih a jednou se stalo, že ten celník chtěl vidět obsah té bedny. A on byl takovej jako hráč pokru a prostě fantastickéj frajer. Vůbec ho to nerozhodilo a říkal: No můžete se samozřejmě podívat, ale víte, je to trošku jako na potenci to záření. A v tu chvíli zaprásk dveře a všechno to prošlo.“

Po pádu komunismu Jan Kofroň působil 13 let jako sekretář biskupa Václava Malého. Významnou roli v jeho životě sehrál Kardinál Vlk tím, že zařídil, aby byl jako kněz zařazen do západní větve katolické církve i přesto, že je ženatý. V současnosti působí v psychiatrické nemocnici a v hospici v Bohnicích, kde pomáhá nemocným – ať již věřícím či nevěřícím – tak, jak si to jejich situace vyžaduje. Třeba si i s pacienty zpívá:

Edith Piaf

To, že je Jan Kofroň úžasný člověk, ze kterého bychom si měli vzít příklad nám dokázal nejen svými činy, ale i tím, co např. odpovídá na otázku, co mu přináší radost.

„Já mám radost, když se ukáže, že jsem byl pro někoho platnej. ... Já mám radost, to mně dává chuť žít.“